

Arrest

nr. 138 593 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum en van de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod eveneens van diezelfde datum. Alle bestreden beslissingen werden aan verzoekers op 26 september 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 16 december 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2011 bracht de arts-adviseur advies uit aangaande de medische aandoening van eerste verzoekster. Er werd kliertuberculose vastgesteld.

De conclusie van het advies luidt als volgt : *"[...] Rekening houdende met de ernst van deze aandoening, de strikte noodzaak tot correcte, ononderbroken behandeling (cfr. risico op resistentie bij foutieve en/of onregelmatige en/of onvolledige behandeling) en tot nauwgezette specialistische opvolging (pneumoloog) en teneinde een goede continuïteit van medische zorgen te garanderen lijkt een terugkeer naar het land van bestemming, Polen, momenteel vanuit medisch standpunt momenteel niet aangewezen, voor een termijn van 9 maanden, te herevalueren na 9 maanden, met dan actualiseren van betrokkene's gezondheidstoestand + evolutie + eventuele lopende behandeling/opvolging."*

Op 10 februari 2011 werden verzoekers gemachtigd tot een verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 stelde verweerder vast dat zij geen verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging van verzoekers ontving. Zij besliste om deze reden de verblijfstitel van verzoekers niet verder te verlengen.

Op 30 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 18 september 2012 nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van verzoekers.

Op 12 november 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 10 januari 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 28 januari 2013 nam verweerder de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

Op 20 maart 2013 verwierp de Raad het beroep van verzoekers tegen de beslissing van het CGVS van 30 augustus 2012.

Op 18 februari 2014 nam verweerder de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 128 135 van 19 augustus 2014 werd de beslissing van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, door de Raad vernietigd.

Op 10 september 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een nieuw medisch advies.

Dit medisch advies luidt als volgt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

01/10/2012, dr. N., HIV-infectie, behandeld met tritherapie sedert 23/04/2012, recidieven van TBC met aanwezigheid van klieren. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 47-jarige vrouw een HIV- infectie vertoont die behandeld wordt en een TBC (onbehandeld).

Geen bijkomende verwickelingen. Geen recente hospitalisaties of complicaties.

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

III. Beschikbaarheid van de behandeling

Voor behandeling en opvolging van chronische HIV-infectie zijn er in het herkomstland Tsjetsjenië voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:

BMA Case Reference BMA-5205 Intl. SOS reference 4PAR010509 , Patient Country of Origin Russia -

Date received by Intl. SOS Paris 16/1/2014 - Date answered by - Intl. SOS Paris - 21/1/2014

BMA-4660 Intl. SOS reference 3PAR014524 - Patient Country of Origin Chechnya - Specific area if applicable - Date received by Intl. SOS Paris 1/3/2013 Date answered by Intl. SOS Paris 7/3/2013 -

BDA-20130228-RT-0005 Date of request 28.02.2013

Country of Origin Russian Federation / Chechnya

Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in zijn herkomstland, en dat behandeling en opvolging door internisten en HIV-specialisten er zeker mogelijk is. Ook TBC kan zonder problemen opgelost worden.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Toegankelijkheid

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Volgens de federale Russische wet op « het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie », «... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie ». De Tsjetsjenen, de Ingoesjen en de Dagestanen hebben als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie. (Federale Dienst van Migratie « Het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en de keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie » <http://www-fms.aov.ru/law/860/details/42881/>)

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt. De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille

van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. De aandoening van betrokkene valt hieronder.

Er bestaat een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis. Mensen die moeten leven van het minimumpensioen en invaliden en niet in een instelling verblijven, kunnen rekenen op gratis of goedkopere medicatie. Een ouderdompensioen is er voor mannen (60 jaar) en vrouwen (55 jaar) die 5 jaar gewerkt hebben.

Als ze niet in aanmerking komen voor een pensioen op basis van tewerkstelling krijgen mannen (65 jaar) en vrouwen (60 jaar) een staatspensioen.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bovendien geldt de beslissing eveneens voor de echtgenoot en haar meerderjarige zoon. Er kan dus vanuit gegaan worden dat zij hun steentje kunnen bijdragen in de financiële situatie van het gezin bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat de echtgenoot en zoon arbeidsongeschikt zijn. De stukken die verzoeker aanbrengt (rapport Tsjetsjenië van de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, 05.10.2011. ; verslag Europese Commissie, "12 Years of Humanitarian Aid for Chechnya, 2011.) zijn van algemene aard en tonen niet aan dat de specifieke medische hulp en zorgen die verzoeker als individu nodig heeft, niet toegankelijk zouden zijn.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk zou zijn omwille van logistieke, praktische of geografische redenen is op zich geen doorslaggevend element (arrest 46553/99 van 15 februari 2000 van het EHRM, de zaak SCC vs Zweden of arrest 17868/03 van 22 juni 2004 van het EHRM, de zaak Ndagoya vs Zweden).

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetsjenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Tsjetsjenië."

Op 16 september 2014 nam verweerder de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

G, H, geboren te Goyty op (...)1961

G, I, geboren te Groznyï op (...)1966

+ kinderen

Gudayev, K., geboren te (..) op (..)1988

Gudayeva, K., geboren te (..) op (..)1995

Gudayeva, K. geboren op (...)2002

Nationaliteit: Rusland (Federatie van) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.01.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door G.I. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur dd. 10.09.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : persoonlijke problemen thuisland) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen

te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

Op 16 september 2014 nam verweerder eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, ten aanzien van eerste verzoekster, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HETGRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw G.I. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 13.03.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 23.03.2014 hieraan gevolg te geven."

Dit is de derde bestreden beslissing, ten aanzien van tweede verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer G.H. (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving
REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 13.03.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 23.03.2014 hieraan gevolg te geven.”

Dit is de vierde bestreden beslissing, ten aanzien van derde verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer G.K. wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen

verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 13.03.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 23.03.2014 hieraan gevolg te geven.”

Dit is de vijfde bestreden beslissing, ten aanzien van vierde verzoekster, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw G.K., geboortedatum : (...)1995, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig visum”

Op 16 september 2014 nam verweerder tevens de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod met een duur van twee jaar.

Dit is de zesde bestreden beslissing, ten aanzien van eerste verzoekster, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan mevrouw G.I. (...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 13.03.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 23.03.2014 hieraan gevolg te geven. Betrokkene toont niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.”

Dit is de zevende bestreden beslissing, ten aanzien van tweede verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer G.H. (...) Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 13.03.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 23.03.2014 hieraan gevolg te geven. Betrokkene toont niet aan dat zij stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden.”

Dit is de achtste bestreden beslissing, ten aanzien van derde verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer G.K. (...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied[. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 13.03.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 23.03.2014 hieraan gevolg te geven. Betrokkene toont niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de vijfde verzoekster niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van vijfde verzoekster optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kind.

3. Onderzoek van het beroep

In hun eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter, § 1 en volgende van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers voeren ook een kennelijke beoordelingsfout aan in hoofde van de administratie, evenals een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers lichten dit enig middel toe als volgt:

“1. EERSTE ONDERDEEL: schending van artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat aan de administratie oplegt te statueren op basis van alle elementen van de zaak
1.Overwegende dat artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen melding maakt van een « vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft » ;Dat er slechts een « adequate behandeling» in de zin van artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bestaat wanneer deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de betrokken personen; Overwegende dat om de toegankelijkheid van de behandeling te evalueren, de niet medische elementen van verzoekers relevant en pertinent zijn;

Dat verwerende partij dus met de elementen betreffende het dagelijkse en persoonlijke leven van verzoekers rekening moet houden teneinde te kunnen bepalen of de HIV behandeling, beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekers in Tsjetsjenië ;

Dat het verzoek tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden wegens medische redenen elementen bevatte uit de persoonlijke situatie van verzoekers zoals hun etnische herkomst, hun geografische herkomst, de discriminatie waarvan Tsjetsjenen het slachtoffer zijn, hun persoonlijke problemen die hen beletten toegang te hebben tot banen en zorgverstrekking;

Dat de beslissing daarentegen aanvoert: « Dat in verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : persoonlijke problemen thuisland) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene [...] Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9 vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven » ;

Dat het medisch advies van 10.09.2014 vaststelt dat « Het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk zou zijn omwille van logistieke, praktische of geografische redenen is op zich geen doorslaggevend element » ;

Dat zo doende, de beslissing het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt dat aan de administratie oplegt te statueren op basis van alle elementen van de zaak;

2.Overwegende dat het bestreden medisch advies bovendien meent dat verzoekers documenten hebben bijgebracht die de algemene situatie in Tsjetsjenië aantonen en geen documenten die hun persoonlijke situatie betreft: « De stukken die verzoeker aanbrengt zijn van algemene aard en tonen niet aan dat de specifieke medische hulp en zorgen die verzoeker als individu nodig heeft, niet toegankelijk zouden zijn » ;

Dat de bestreden beslissing aldus eerst aangeeft geen rekening te moeten houden met niet-medische argumenten betreffende de specifieke situatie van verzoekers, om hen vervolgens te verwijten dat ze geen persoonlijke informatie bijbrengen ;

Dat zo doende, de beslissing zichzelf tegensprekt en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

3.Overwegende dat de verwerende partij tenslotte meent dat verzoekster, Mevrouw G I, toegang heeft tot de verzorging die zij nodig heeft;

Dat er nochtans voor patiënten die getroffen zijn door deze ziekte vele obstakels zijn op de weg naar verzorging, zoals bijvoorbeeld wordt aangetoond in het document Ipsos Healthcare van 2013 (stuk 19) :

« • Physician workloads are extremely high in Russia. Only a small proportion of infectious disease specialists are currently managing the treatment of HIV patients. [...] »

• Improvements need to be made for patients living outside of large metropolitan cities to gain easier access to HIV- treating clinics – either through setting up new or mobile clinics and/or screening sites in high HIV infection areas, or by providing better transport connections which can support patients in travelling to the nearest HIV clinics on a regular basis. » ;

(vrije vertaling : « De werklast van dokters ligt in Rusland extreem hoog. Slechts een klein deel van de specialisten in infectieziekten organiseren momenteel de behandeling van HIV patiënten. [...] »

Er zijn verbeteringen nodig voor patiënten die buiten de grote metropoolsteden leven opdat zij makkelijker toegang zouden krijgen tot HIV behandelende klinieken – ofwel door nieuwe of mobiele klinieken op te zetten en/of plaatsen met hoge HIV besmettingsgebieden te screenen, of door betere transportverbindingen te voorzien die patiënten kunnen helpen op regelmatige wijze te reizen naar het dichtstbijzijnde HIV hospitaal.»)

Dat Mevrouw G I bovendien van Tsjetsjeense herkomst is; dat Tsjetsjenen in het bijzonder gediscrimineerd worden, zoals benadrukt in het rapport over Tsjetsjenië van de « Organisation suisse d'aide aux réfugiés » van 5 oktober 2011 (stuk 21) dat reeds vermeld werd in het initiële verzoek tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden (stuk 20) :

« Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu'un transfert dans une autre ville ou région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave » ;

(vrije vertaling : « Het is slechts in de gevallen waarin de noodzakelijke behandelingen niet beschikbaar zijn in de verblijfplaats dat een overplaatsing naar een andere stad of regio theoretisch mogelijk is : echter, in de realiteit worden patiënten die bijvoorbeeld van Tsjetsjenië komen niet overgeplaatst naar andere steden en dit zelfs wanneer hun gezondheidstoestand zeer ernstig is. »

« Dans le Caucase du Nord, et plus particulièrement en Tchétchénie, le secteur de la santé publique manque d'un équipement médical de base et de médicaments. [...] les traitements médicaux disponibles en Tchétchénie sont basiques et qui soulève le problème du manque de personnel qualifié et formé » ;

(vrije vertaling : « In het Noorden van de Kaukasus, en meer bepaald in Tsjetsjenië, mist de openbare verzorgingssector een medische basisuitrusting en medicijnen. [...] de in Tsjetsjenië beschikbare medische behandelingen zijn de basis en dit werpt het probleem op van een gebrek aan gekwalificeerd en opgeleid personeel »);

Dat de verwerende partij, door niet te antwoorden op de argumenten die melding maken van de etnische herkomst van verzoekers, de ziekenhuisinstellingen in hun regio van herkomst, de uitgestrektheid van het Russische grondgebied en het gebrek aan vervoer, terwijl het geheel van deze elementen in haar bezit was, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt ;

Dat de verwerende partij door te oordelen dat verzoekers toegang hebben tot de noodzakelijke zorgen, terwijl zij van Tsjetsjeense herkomst zijn, dat zij zwaar gediscrimineerd worden en dat er slechts weinig transport is in Rusland, haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt;

4. Aangezien tegenpartij de duur van het inreisverbod niet motiveert;

Dat het voor verzoekende partijen absoluut onduidelijk is waarom tegenpartij ervoor gekozen heeft om hun een inreisverbod van twee jaar op te leggen;

Dat tegenpartij haar beslissing niet adequaat motiveert en zodoende artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2. TWEEDE ONDERDEEL: schending van artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen melding maakt van een « vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft » ;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden oordeelt dat « [...] hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Tsjetsjenië » ;

Dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet alleen de gevallen viseert waar een gevaar bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat Uw Zetel op 27 november 2012 (n° 92.258, 92.260, 92.309) meerdere arresten heeft geveld die meer bepaald bevestigen dat : « le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques. La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir :

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque « pour la vie » du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses. »

(vrije vertaling : « de wetgever heeft verschillende specifieke hypothesen voorzien. Lectuur van de eerste paragraaf van artikel 9ter wijst inderdaad op drie types van ziekte die moeten leiden tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op basis van deze bepaling wanneer er in het land van herkomst of in het land van verblijf geen enkele adequate behandeling bestaat, zijnde :

- deze die een reëel risico inhouden voor zijn leven
- deze die een reëel risico inhouden voor zijn fysieke integriteit
- deze die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling

Hieruit volgt dat de tekst zelf van artikel 9ter geen interpretatie toelaat die leidt tot het systematisch eisen van een risico « voor het leven » van de aanvrager, want het viseert, op het vlak van de vitale risico's, twee andere hypothesen. »

Overwegende dat de Raad van State op 28 november 2013 een arrest (n°225.633 in de zaak A. 207.565/XIV-34.751) heeft geveld dat bevestigt dat « De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM »;

Dat dit betekent dat de Raad van State de voorkeur geeft aan « een interpretatie van artikel 9ter zelf eerder dan van andere supranationale bepalingen » en « dat het toepassingsgebied van het artikel in kwestie ruimer is dan dit van artikel 3 EVRM » (vrije vertaling uit Z. MAGLIONI, « La demande d'autorisation de séjour pour raisons humanitaires », in Droit de l'immigration et de la nationalité : fondamentaux et actualités, Larcier, éd. CUP, n°151, Bruxelles, p.262) ;

Dat de Raad van State zeer recent een arrest n°228 778 (op 16 oktober 2014) heeft geveld waarin zij bevestigt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter voornoemd ruimer is dan dit van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens :

« Considérant qu'il peut raisonnablement s'en déduire que l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne constitue pas une transposition d'une norme du droit européen dérivé mais qu'il doit être appréhendé comme étant une simple norme de droit national; qu'en conséquence, quelles qu'aient été les éventuelles divergences de jurisprudence antérieures à son propos, il convient, dans l'état actuel des choses, de l'interpréter par seule référence au droit interne, de manière autonome ; [...]

Considérant enfin que si la maladie invoquée doit avoir atteint un seuil minimum de gravité pour entrer dans les prévisions de l'article 9ter, il ne ressort ni du texte de la disposition légale, ni des travaux parlementaires pertinents, que le législateur belge aurait voulu que l'autorisation de séjour prévue à l'article 9ter précité ne s'apparente en définitive qu'à un simple « permis de mourir » sur le territoire belge, ce à quoi revient pourtant la thèse selon laquelle le champ d'application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 se confond avec celui de l'article 3 de la Convention tel qu'actuellement interprété, à l'égard de l'étranger malade, par la Cour européenne des droits de l'homme, qui ne relie la souffrance due à une maladie « survenant naturellement » à la situation protégée par l'article 3 que dans des « cas très exceptionnels »;

(vrije vertaling : Overwegende dat hieruit redelijkwijze kan afgeleid worden dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voornoemd geen omzetting is van een afgeleide norm van Europees recht maar dat men het moet begrijpen als een eenvoudige norm van nationaal recht ; dat bijgevolg, wat ook ten aanzien hiervan de eventuele verschillen waren in de voorgaande rechtspraak, het past, in de huidige stand van zaken, dit te interpreteren door enkel te verwijzen naar het interne recht, op autonome wijze ; [...]

Overwegende tenslotte dat indien de ingeroepen ziekte een minimumgrens aan ernst moet bereiken hebben om onder de bepalingen van artikel 9ter te vallen, noch uit de tekst van de wettelijk bepaling, noch uit de pertinente parlementaire werkzaamheden blijkt dat de Belgische wetgever zou gewild hebben dat de machtiging tot verblijf voorzien in artikel 9ter voornoemd per slot van zaken verwant is aan een eenvoudige « toelating om te sterven » op het Belgische grondgebied, dit is nochtans waartoe de thesis leidt volgens dewelke het toepassingsgebied van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zich vermengt met dit van artikel 3 van het Verdrag zoals op heden geïnterpreteerd, ten aanzien van de zieke vreemdeling, door het Europees Hof voor de rechten van de mens, die het leed ingevolge

een « natuurlijk overkomende » ziekte slechts in « zeer uitzonderlijke gevallen verbindt aan de situatie beschermd door artikel 3 ».)

Overwegende dat de bestreden beslissing uit de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een HIV behandeling in Rusland een uitsluiting van een gevaar op onmenselijke of vernederende behandeling afleidt ;

Dat deze redenering artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt door het toepassingsgebied te beperken tot dit van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens ;

Dat het past te oordelen dat de motivering van de bestreden beslissing artikel 9ter §1e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt;

3. DERDE ONDERDEEL: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het hoorrecht

Overwegende dat de beslissingen tot inreisverbod ten aanzien van Mevrouw GI, de Heer GH en hun zoon GK (stukken 2, 3 en 4) werden genomen ingevolge de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden wegens ernstige medische redenen zonder dat verzoekers hieromtrent werden gehoord;

Dat het recht om gehoord te worden « een bestanddeel is van het recht op verdediging » dat deel uitmaakt van de algemene rechtsbeginselen van het Europese recht en een afbuiging vindt in het recht op « behoorlijk bestuur » van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten » (vrije vertaling uit Serge Slama, «Droit des étrangers - PGDUE des droits de la défense, Art. 41 CDFUE, Directive 2008/115/CE: Question préjudicielle sur le droit d'être entendu par l'administration préalablement à l'édition d'une OQTF», Revue des Droits de l'Homme) ;

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft twee arresten geveld « M.M. t. Ierland » van 22 november 2012 en « M.G. en N.R. t. Nederland » van 10 september 2013, waarin het Hof bevestigt dat « dit fundamentele recht is van toepassing in de relaties tussen de Lidstaten en hun onderhorigen wanneer deze het Europese recht uitvoeren » ;

Dat « de klassieke rechtspraak van de Raad van State ons leert dat het recht om gehoord te worden van toepassing is wanneer een individuele maatregel genomen door de openbare overheid de belangen van de geadresseerde aanmerkelijk raakt en deze maatregel gebaseerd is op het persoonlijke gedrag van de geadresseerde [...] ; het Belgische recht beschouwt het principe van het voorafgaandelijke gehoor als een substantiële vorm waarvan de schending moet gesanctioneerd worden door de vernietiging van de administratieve beslissing » (vrije vertaling uit M. LYS, « Les conséquences de la violation du droit d'être entendu sur la légalité d'une mesure d'interdiction d'entrée », Newsletter EDEM, september 2014, p.18-19) ;

Dat Uw Raad op 27 augustus 2014 een arrest n° 128.272 heeft geveld stellende « que le fait, pour l'administré, de ne pas avoir été entendu, entraîne en l'espèce la conséquence qu'il n'a pas pu fournir à l'administration des informations qui étaient de nature à influencer le sens de la décision prise. Dans cette mesure, le droit d'être entendu a été violé et la décision attaquée doit être annulée »

(vrije vertaling : « dat het feit, dat de burger, niet werd gehoord, in casu tot gevolg heeft dat hij niet in de mogelijkheid was informatie aan de administratie te bezorgen die van aard was de uitkomst van de genomen beslissing te beïnvloeden. In die omstandigheden werd het recht om gehoord te worden geschonden en de bestreden beslissing moet vernietigd worden. ») ;”

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Verzoekers stellen in het eerste middel dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, door niet te antwoorden op de argumenten die verzoekers hadden aangedragen aangaande de etnische herkomst van verzoekers, de ziekenhuisinstellingen in hun regio van herkomst, de uitgestrektheid van het Russische grondgebied en het gebrek aan vervoer, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden. Door bovendien te oordelen dat verzoekers toegang hebben tot de noodzakelijke zorgen, terwijl zij van Tsjetjeense herkomst zijn, dat zij zwaar gediscrimineerd worden en dat er slechts weinig transport is in Rusland, heeft verweerder volgens verzoekers zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en een kennelijke beoordelingsfout gemaakt. Verzoekers wijzen in dat opzicht op het rapport over Tsjetsjenië van de “Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés” (hierna verkort OSAR) van 5 oktober 2011 dat ze bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf hadden gevoegd, en waaruit onder andere blijkt dat in Tsjetsjenië de openbare verzorgingssector een medische basisuitrusting en medicijnen mist, en dat patiënten van Tsjetjeense afkomst waarvoor de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar is in de verblijfplaats maar

wel in een andere stad of regio, niet worden overgeplaatst naar andere steden en dit zelfs wanneer hun gezondheidstoestand zeer ernstig is. Verzoekers beweren verder dat, om de toegankelijkheid van de behandeling te evalueren, de niet medische elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals etnische herkomst, geografische herkomst, discriminatie en persoonlijke problemen die hen beletten toegang te hebben tot banen en zorgverstrekking, wel degelijk relevant zijn. Door enerzijds te stellen dat de ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen, en verzoekers anderzijds in het medisch advies te verwijten geen persoonlijke informatie bij te brengen en dat de stukken die verzoekers aanbrengen van algemene aard zijn, spreekt de bestreden beslissing zichzelf volgens verzoekers tegen en schendt ze daardoor eveneens de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering "afdoende" dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1.(...).

§ 2.(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7.(...)."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, met zijn verwijzing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 10 september 2014, aanneemt dat de aandoening van eerste verzoekster kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Eerste verzoekster vertoont blijkens het medisch advies een besmetting door het HIV-virus alsook een TBC (onbehandeld). De arts-adviseur is echter van mening dat *in casu* de aandoening geen risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Rusland (Tsjetsjenië).

De Raad wijst in dat verband op haar arrest nr. 128 135 van 19 augustus 2014, waarin de beslissing waarbij de aanvraag om verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekers ongegrond te werd verklaard, werd vernietigd. In dat arrest wees de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het administratief dossier, zeer uitgebreid zijn ingegaan op de volgens hen zeer problematische toegang tot gezondheidszorg voor Tsjetsjenen. Zo verwezen ze eveneens naar het rapport van l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR) van 5 oktober 2011. De Raad stelde dat dit rapport sterk de informatie uiteengezet in het advies van de arts-adviseur aangaande de gratis gezondheidszorg nuanceert, en wees erop dat verzoekers in hun aanvraag dit rapport onder meer als volgt citeerden: "si officiellement toutes les personnes sont supposées recevoir les soins médicaux dont elles ont besoin de façon gratuite, *dans la pratique cela ne se réalise souvent pas*. En effet, afin de recevoir les traitements médicaux de façon gratuite, une personne doit être officiellement dans son lieu de résidence, suite à quoi elle peut souscrire à l'assurance maladie obligatoire (payante). La personne a ensuite le droit de se faire soigner gratuitement mais uniquement dans le lieu où elle a souscrit à l'assurance maladie. Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires *ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu'un transfert dans une autre ville ou région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave*».

Verder haalden verzoekers in hun aanvraag nog aan dat de publieke gezondheidszorg in Tsjetsjenië gebrek heeft aan een medische basisuitrusting en medicatie. Er wordt specifiek in Tsjetsjenië een gebrek aan gekwalificeerd en opgeleid medisch personeel vastgesteld. Ook een door verzoekers in de aanvraag aangehaald verslag van de Europese Commissie van 2011 maakt gewag van ernstige problemen aangaande de medische infrastructuur in Tsjetsjenië, als gevolg van de oorlogen. Bovendien blijkt uit het door verweerder geciteerde rapport van IOM Country Fact Sheets (p. 8) dat de gezondheidszorg in Rusland inderdaad zeer sterk kan verschillen al naargelang het regionaal of gemeentelijk budget. Zo staat er "About 80% of state medical institutions are financed from the regional and / or municipal budgets which do not have enough financial resources for it and cannot secure a high-level medical care, medical equipment is usually obsolete; basic medical institutions are understaffed, as only 60% required staff is employed. As a result, the quality of free charge medical service decreases."

In arrest nr. 128 135 van 19 augustus 2014 stelde de Raad vast dat verweerder de door verzoekers gevoegde rapporten, waaruit uitgebreid werd geciteerd in de aanvraag, in het geheel had genegeerd en dat het advies van de arts-adviseur aangaande de toegankelijkheid enkel verwees naar bronnen die ofwel van minder recente datum zijn dan het rapport van OSAR dat door verzoekers werd voorgelegd, ofwel van minder specifieke aard waren. De Raad stelde daarover onder meer het volgende: "Het rapport van IOM bespreekt hoofdzakelijk de algemene situatie in Rusland. Waar dit rapport evenwel in enkele lijnen ingaat op de Tsjetsjeense situatie inzake gezondheidszorg, stelt dit op summiere wijze dat er sprake is van "construction works", "child care center", "children clinical hospital" een "maternity clinic" en dat voor de ziekenhuizen in "diagnostic equipment" en "ambulance cars" werd voorzien. Het is duidelijk dat het door verzoekende partijen voorgelegde rapport meer specifieke informatie bevat en van recentere datum is en de door de arts-adviseur aangehaalde informatie tegenspreekt."

In de thans voorliggende zaak blijkt dat de arts-adviseur in het nieuwe medisch advies van 10 september 2014, opgesteld na arrest nr. 128 135 van de Raad van 19 augustus 2014, een copy-paste heeft gedaan van zijn vorig advies doch de rapporten die verzoekers bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben gevoegd en waaruit ze hebben geciteerd niet meer in het geheel heeft genegeerd. Het medisch advies stelt met betrekking tot deze rapporten het volgende:

“De stukken die verzoeker aanbrengt (rapport Tsjetsjenië van de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, 05.10.2011. ; verslag Europese Commissie, "12 Years of Humanitarian Aid for Chechnya, 2011.) zijn van algemene aard en tonen niet aan dat de specifieke medische hulp en zorgen die verzoeker als individu nodig heeft, niet toegankelijk zouden zijn.”

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat eerste verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij als individu niet de noodzakelijke medische hulp kan krijgen. Volgens verweerder beperkt zij zich tot algemene beschouwingen in rapporten die geen betrekking hebben op haar persoonlijke medische situatie, en toont zij op geen enkele wijze aan dat zij geen recht zou hebben op medische zorgen omwille van haar afkomst.

De Raad kan niet volgen dat eerste verzoekster zich beperkt tot algemene beschouwingen die niet kunnen aantonen dat voor haar als individu de medische zorg die zij nodig heeft niet toegankelijk zou zijn. Net als in de vorige beslissing van verweerder waarin verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en die vernietigd werd door de Raad bij voormeld arrest nr. 128 135 van 19 augustus 2014, blijkt dat in de thans voorliggende eerste bestreden beslissing de arts-adviseur zich in zijn medisch advies van 10 september 2014 heeft gebaseerd op informatie die minder specifiek is en van minder recente datum dan de rapporten die verzoekers bij hun verblijfsaanvraag hadden gevoegd en waaruit zij uitgebreid hadden geciteerd. De beknopte verwijzing naar deze rapporten in het medisch advies van de arts-adviseur, waarin deze dan nog worden afgedaan als van algemene aard is niet afdoende. Deze rapporten die specifiek betrekking hebben op Tsjetsjenië, zijn immers minder algemeen dan de rapporten waarop de arts-adviseur zich zelf heeft gebaseerd en die hoofdzakelijk de algemene situatie in Rusland betreffen. Het advies van de arts-adviseur overtuigt dan ook niet waar het stelt dat deze rapporten niet aantonen dat de specifieke medische hulp en zorgen die verzoeker als individu nodig heeft niet toegankelijk zouden zijn, nu de Raad vaststelt dat uit deze rapporten de moeilijke toegang tot medische zorgen blijkt voor patiënten van Tsjetjeense origine, zoals eerste verzoekster, en verweerder de specifiekere informatie niet weerlegt door louter naar meer algemene bronnen te verwijzen. Verweerder kan in de nota ook de Tsjetsjeense afkomst van verzoekers niet dienstig in twijfel trekken. Het blijkt uit het gehele administratief dossier, bv. uit de asielprocedure, dat deze origine nooit in twijfel is getrokken door de gemachtigde.

Ook de verwijzing naar de federale Russische wet op « *het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie* » in het advies van de arts-adviseur kan deze vaststelling niet wijzigen. Volgens het medisch advies «... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie ». De arts-adviseur verwijst naar de Russische website van de Russische Federale Dienst van Migratie om te stellen dat “Tsjetsjenen, de Ingoesjen en de Dagestanen als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten hebben die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie.”

Vooreerst wenst de Raad op te merken dat conform artikel 8 van het Procedurereglement de Raad in principe stukken niet in overweging moet nemen, die in een andere taal dan de rechtspleging zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. Uit de website blijkt wel dat een vertaling naar een (erbarmelijk) Nederlands van de wet in kwestie kan verkregen worden, zodat de Raad de aangevoerde Russische wet wel in overweging neemt (naar analogie RvS 25 januari 2008, nr. 178.960). De loutere verwijzing in het medisch advies naar het eerste artikel van een federale Russische wet is echter uitsluitend theoretisch en het daar eenvoudig aan toevoegen dat alle Tsjetsjenen, Ingoesjen en Dagestanen als Russische burgers dan wel dezelfde rechten en plichten zullen hebben, kan op zichzelf de meer specifieke informatie zoals door verzoekers aangebracht niet weerleggen. De Raad meent immers niet dat elke aangevoerde discriminatie in de toepassing van de wet, ook uit de wet zelf zou moeten blijken. De Raad wijst in dat opzicht in het bijzonder op volgende passage uit het rapport van OSAR, die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk hebben vermeld: *“si officiellement toutes les personnes sont supposées recevoir les soins médicaux dont elles ont besoin de façon gratuite, dans la pratique cela ne se réalise souvent pas. En effet, afin de recevoir les traitements médicaux de façon gratuite, une personne doit être officiellement dans son lieu de résidence, suite à quoi elle peut souscrire à l'assurance maladie obligatoire (payante). La personne a ensuite le droit de se faire soigner gratuitement mais uniquement dans le lieu où elle est enregistrée et où elle a souscrit à l'assurance maladie. Ce n'est que dans le cas où les traitements nécessaires ne sont pas disponibles dans le lieu de résidence qu'un transfert dans une autre ville ou*

région est théoriquement possible: toutefois en réalité, les patients originaires de Tchétchénie par exemple ne sont pas transférés dans d'autres villes et ce, même lorsque leur état de santé est très grave. »

In de nota met opmerkingen stelt verweerder in dat opzicht dat overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, en niet in betrokkenes regio van herkomst in het betreffende land, en verwijst daarbij naar het arrest nr. 100 526 van de Raad van 5 april 2013.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien blijkt uit het arrest nr. 100 526 dat verzoekers in die zaak geen enkel stuk hadden aangebracht om aan te tonen dat de medische zorgen en medicatie ook niet in hun regio kunnen worden verkregen. *In casu* hebben verzoekers juist wel in hun aanvraag stukken gevoegd om enerzijds zowel de problematische toegang tot de nodige medicatie en zorgverlening in hun regio aan te tonen (stuk van de Europese Commissie), als dat het voor Tsjetsjenen uiterst moeilijk is zich te vestigen in een andere regio om daar de noodzakelijke verzorging te krijgen (stuk OSAR). De Raad erkent, in dezelfde lijn als het voormelde arrest, dat in principe het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling moet nagegaan worden in het herkomstland en niet in de regio. Verzoekers voeren echter *in concreto* aan dat de toegang er niet is in hun regio en zij door hun origine zich niet of uiterst moeilijk kunnen vestigen in de rest van het land om toegang te krijgen tot die noodzakelijke behandeling. Dit zou dan *de facto* neerkomen op het niet bestaan van de toegang tot de noodzakelijke behandeling in het gehele land. Bijgevolg volgt de Raad verzoekers waar zij stellen dat een algemeen toegankelijkheidsonderzoek dat zich beperkt tot Rusland, en niet ingaat op de specifieke regio, *in casu* niet afdoende is.

In het medisch advies stelt de arts-adviseur nog dat wat betreft de toegankelijkheid van de medicatie verwezen moet worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is, en dat het feit dat deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat een behandeling moeilijk toegankelijk zou zijn omwille van logistieke, praktische of geografische redenen is op zich geen doorslaggevend argument volgens de arts-adviseur die zich hiervoor baseert op rechtspraak van het EHRM (arrest 46553/99 van 15 februari 2000 van het EHRM, de zaak SCC vs Zweden of arrest 17868/03 van 22 juni 2004 van het EHRM, de zaak Ndangoya vs Zweden). Dit laatste argument wordt door verweerder in zijn nota met opmerkingen met verwijzing naar dezelfde rechtspraak herhaald.

De Raad wijst er echter op dat in voorliggende zaak geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht, maar een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen, met verwijzing naar arresten nr. 225 633 van 28 november 2013 en nr. 228 778 van 16 oktober 2014 van de Raad van State, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimer toepassingsgebied heeft dan artikel 3 van het EVRM. Bij de beoordeling in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn logistieke, praktische of geografische redenen die een behandeling moeilijk toegankelijk maken wel degelijk relevant, met name in het kader van de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van de toegankelijkheid van de behandeling, die artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet expliciet voorschrijft.

De Raad merkt op dat verweerder ook niet kan worden gevolgd waar hij zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen stelt dat de aangevoerde niet-medische argumenten buiten de medische context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen zodat hieraan geen verder gevolg kan gegeven worden. Hiermee gaat verweerder eraan voorbij dat, zoals verzoekers terecht aanvoeren, elementen uit de persoonlijke situatie van verzoekers zoals hun etnische en geografische herkomst, de discriminatie van Tsjetsjenen en de persoonlijke problemen van verzoekers relevant kunnen zijn in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de mate dat zij de toegang tot de benodigde medische zorgen ernstig bemoeilijken. Verweerder erkent dit ook impliciet door bepaalde elementen uit de eerste verzoeksters persoonlijke situatie in de beoordeling van de toegankelijkheid te betrekken. Door de aangehaalde elementen uit de voorgelegde rapporten van OSAR en van de Europese Commissie waar verzoekers zowel in de aanvraag als in het verzoekschrift naar hebben verwezen onvoldoende te weerleggen, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, betreft verweerder deze elementen echter niet op afdoende wijze in zijn beoordeling.

Nu het advies van de ambtenaar-geneesheer met een motiveringsgebrek is behept, is de eerste bestreden beslissing die daarop steunt eveneens met hetzelfde motiveringsgebrek behept.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat verweerder de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt vastgesteld.

Het middel is gegrond.

Aangezien deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen de overige onderdelen van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing niet te worden onderzocht.

3.2 Aangaande het tweede, derde, vierde en vijfde bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers, wordt vernietigd, gaat de Raad er van uit dat zij terugvallen op hun ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben immers op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvV (AV) 23 oktober 2013, nr. 112.609). Ze hebben recht op een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag. Derhalve dienen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, namelijk de bevelen om het grondgebied te verlaten, uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen deze te worden vernietigd.

3.3 Aangaande de zesde, zevende en achtste bestreden beslissing, namelijk de inreisverboden

In de thans bestreden inreisverboden van 16 september 2014, wordt gesteld: “*De beslissing tot verwijdering van 16/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.*”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden inreisverboden uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*”.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissingen tot verwijdering van 16 september 2014, waarop de bestreden inreisverboden expliciet steunen, *supra* uit het rechtsverkeer werden verwijderd door vernietiging, moeten ook de bestreden inreisverboden worden vernietigd.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoekers aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

Bijkomend en ten overvloede stelt de Raad vast dat zowel in de motivering van de bevelen om het grondgebied te verlaten als in de inreisverboden wordt gewezen op het feit dat verzoekers geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2012 dat werd verlengd en waaraan verzoekers hadden moeten gevolg geven op 23 maart 2014. Echter vooreerst stelt de Raad vast dat de gemachtigde na het voormeld bevel op 28 januari 2013 de medische regularisatieaanvraag ontvankelijk verklaarde. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Vervolgens werd bij arrest nr. 128.135 van 19 augustus 2014 de beslissing van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, door de Raad vernietigd. Bijgevolg vielen verzoekers terug op hun ontvankelijk verklaarde aanvraag en dienden verzoekers opnieuw in het bezit gesteld te worden van een attest van immatriculatie op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 september 2012 diende dan ook als opgeheven te worden beschouwd. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (*cf.* RvS 30 september 2009, nr. 196.530).

Verweerder gaat hieraan voorbij in de bestreden bevelen, in de bestreden inreisverboden en in zijn nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Dit heeft als gevolg dat eveneens de bevelen om het grondgebied te verlaten en de daarop steunende inreisverboden moeten worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissingen van 16 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 3

De beslissingen van 16 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, die ertoe strekken inreisverboden op te leggen aan verzoekers, worden vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES